

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2008, č. j. fol/4032/08, sp. zn. 2007/781/dzu/CET, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2008, č. j. 8 Ca 314/2008 – 65,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2008, č. j. 8 Ca 314/2008 - 65, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhala, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2008, č. j. 8 Ca 314/2008 – 41 (správně má být č. j. 8 Ca 314/2008 – 65), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 28. 5. 2008, sp. zn. 2007/781/dzu/CET, č. j. fol/4032/08, (dále též „napadené rozhodnutí“), a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozhodl o nároku žalobkyně na náhradu nákladů řízení. Městský soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. neboť shledal, že jednak již uplynula subjektivní lhůta pro uložení pokuty, dále žalobkyně nebyla upozorněna na předchozí porušení povinnosti

podle § 31 odst. 3 zák. č. 231/2001 Sb. a jednak v napadeném rozhodnutí nebyla posouzena všechna kritéria pro uložení pokuty.

V napadeném rozhodnutí stěžovatelka shledala žalobkyni vinnou ze spáchání jiného správního deliktu podle § 60 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001“), neboť *odvysílala reportáž Vymytání myta v rámci pořadu Na vlastní oči, odvysílaného dne 29. 11. 2006 od 22.05 na programu Nova, čímž porušila povinnosti stanovené v § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., jehož znění citovala. V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. tím, že nesplnila povinnosti podle § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., podle níž je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě. Toho se měla žalobkyně dopustit tím, že pořad týkající se zavádění mikrovlnného systému vybírání mýtného navazující na reportáž ze dne 28. 2. 2006 „Nakapschováno“ neobsahoval objektivní a vyvážené informace, neboť v pořadu byly zmíněny pouze nevýhody mikrovlnné technologie, aniž by byly zmíněny jeho klady, zatímco u satelitního systému tomu bylo přesně naopak. Dále tím, že zaváděním tohoto systému došlo k porušení zákona, že systém je neúměrně drahý a že výběrové řízení bylo ministerskými poradci zmanipulováno ve prospěch firmy Kapsch. V pořadu (reportáži) totiž nebylo vůbec uvedeno, že v době rozhodování (podzim roku 2005) byla v celé Evropě satelitní technologie pro výběr mýtného zavedena pouze v Německu, a to s velkými obtížemi, přičemž nešlo o satelitní technologii vázanou na systém Galileo (propagovaný v reportáži), neboť ten dosud neexistuje, ale na americký systém GPS. Systém založený na družicích Galileo nebude funkční minimálně do roku 2010, a že tedy přijetí satelitního systému by muselo být založeno na americkém systému GPS anebo by zavedení mýtného odloženo minimálně o tři roky (přičemž v současnosti je zřejmé, že ještě výrazněji déle). Ani že v téže době došlo naopak k dohodě provozovatelů mýtného založeného na používání mikrovlnné technologie v Rakousku, Itálii, Švýcarsku, Slovinsku a Francii, že s mikrovlnným systémem mají dlouhodobě dobré zkušenosti ve Švýcarsku a že do výběrového řízení se přihlásily jen firmy nabízející výběr mýtného založené na klasické mikrovlnné technologii. Tvzení, že systém výstavby mýtných bran byl neúměrně drahý, nebylo srovnáváno s jinou nabídkou než s nabídkou společnosti Autostrade (neboť jiná ani neexistovala), která však také spočívala v mikrovlnné technologii. K bodu, že stavením mikrovlnných bran došlo k porušení zákona, neboť se jedná o černé stavby, stěžovatelka uvedla, že řešení zvolené ministerstvem dopravy bylo v dané situaci v souladu se zákonem a že následné problémy nebyly zaviněny státem či bývalým ministrem. V reportáži bylo uvedeno, že výběrové řízení ovlivnili ve prospěch společnosti Kapsch ministerské poradci, aniž by byly zmíněny rozhodnutí různých instancí, podle kterých nebyly ve výběrovém řízení k námitkám vyřazených účastníků výběrového řízení shledány žádné vady. Jednalo se zejména o rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Městského soudu v Brně a Evropské komise.*

Dále v napadeném rozhodnutí stěžovatelka popsala průběh řízení, když zejména připomněla, že se žalobkyní bylo pro obdobně popsané nedostatky předmětného pořadu

zahájeno správní řízení pro spáchání deliktu podle § 60 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka po projednání analýzy předmětného pořadu se na svém zasedání usnesla na změně právní kvalifikace skutku s tím, že řízení o skutku se nadále povede pro delikt podle § 60 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., což žalobkyni oznámila. Zdůraznila, že shlédla audiovizuální záznam předmětného pořadu a dospěla k závěru, že žalobkyně naplnila veškeré zákonné znaky skutkové podstaty uvedené v § 60 odst. 1 písm. b) zák. č. 231/2001 Sb. Dále se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala s námitkami žalobkyně. K pojmům „objektivita a vyváženost“ s odkazem na judikaturu městského soudu uvedla, že jsou pojmy obecně známé. Podle stěžovatelky byla žalobkyně v minulosti upozorněna na porušení ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zák. č. 231/2001 Sb. rozhodnutím ze dne 30. 10. 2006, sp. zn. 2006/179/jfu/CET, v souvislosti s odvysíláním reportáže s názvem „Tichá dohoda“ v pořadu „Na vlastní oči“ dne 8. 3. 2006, o zamítnutí obnovy procesu s J. K. Ke kritériím uložení pokuty uvedla, že žalobkyně mohla obsah pořadu sama ovlivnit, jednalo se o značný rozsah vysílání co do velikosti pokrytého území i počtu diváků. Závažnost jednání hodnotila žalovaná jako středně závažné, a proto stanovila výši pokuty blíž k dolní hranici. Finanční prospěch stěžovatelky neměl na stanovení výše pokuty vliv. Žalovaná proto uložila stěžovateli podle § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu ve výši 400 000 Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně **žalobu**, v níž namítla, že jí byla uložena pokuta nezákonně, neboť došlo k prekluzi lhůty k uložení pokuty dle ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., a zanikla tak stěžovatelčina delikttní odpovědnost. Dále stěžovatelce vytkla, že ve výroku rozhodnutí není přesně uvedeno konkrétní jednání, za které byla potrestána, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve výroku napadeného rozhodnutí je totiž pouze uvedeno, že pokuta se ukládá za porušení povinnosti uvedené v § 31 odst. 3 zák. č. 231/2001 Sb. a citace jeho znění. Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřovala v jeho různé dataci. Ohradila se rovněž proti vyložení pojmů „objektivita a vyváženost“ a namítla, že je neporušila. Dále namítla, že nebyla upozorněna na porušení zákona podle § 59 zák. č. 231/2001 Sb., neboť upozornění týkající se reportáže Tichá dohoda v pořadu „Na vlastní oči“ dne 8. 3. 2006, o zamítnutí obnovy procesu s J. K., se nevztahuje na porušení povinnosti podle § 31 odst. 3 zák. č. 231/2001 Sb., ale na porušení povinnosti podle § 31 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb. Stěžovatelce vytkla, že při stanovení výše pokuty nepřihlédla ke všem kritériím uvedeným v zákoně, a z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, z jakých důvodů shledala stěžovatelka porušení zákona jako „středně závažné“. Pro případ, že by soud shledal napadené rozhodnutí zákonným, navrhla, aby městský soud moderoval výši uložené pokuty.

Ve **vyjádření k žalobě** stěžovatelka odmítla žalobní námitky s tím, že prekluzivní jednoletá subjektivní lhůta neuplynula, neboť za její začátek je nutné považovat den, kdy se stěžovatelka na svém zasedání usnesla na tom, že odvysíláním předmětného pořadu došlo k porušení zákona, tj. 11. 9. 2007 a o uložení pokuty rozhodla na zasedání dne 20. 5. 2008. K námitce neúplného popisu skutku ve výroku uvedla, že obsahuje veškeré zákonné náležitosti. K problematice předchozího upozornění připustila, že upozornění citovaným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2006, sp. zn. 2006/179/jfu/CET, sice v úvodu upozorňuje na porušení § 31 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb., ale následně rovněž popisuje,

jakým způsobem žalobkyně porušila § 31 odst. 3 uvedeného zákona. V této souvislosti připomněla, že upozornění na porušení zákona není rozhodnutím podle správního řádu a nemusí tak splňovat formální náležitosti. Z celkového textu odůvodnění přitom podle stěžovatelky vyplývá, že žalobkyně byla upozorněna i na porušení § 31 odst. 3 zák. č. 231/2001 Sb. Následně odmítla i další námitky a navrhla, aby městský soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze **rozsudkem** ze dne 9. 12. 2008, č. j. 8 Ca 314/2008 - 65, zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Městský soud totiž dospěl k závěru, že uplynula subjektivní lhůta pro uložení pokuty, neboť podle jeho názoru začala plynout od okamžiku, kdy stěžovatelka obdržela podnět od diváka, kterým byl v tomto případě Ing. P. J., který se pořadem cítil osobně dotčen. Podle městského soudu se tak stěžovatelka dozvěděla o porušení povinnosti dne 12. 12. 2006 a od tohoto okamžiku tak počala plynout jednorozční subjektivní lhůta. Protože napadené rozhodnutí ze dne 28. 5. 2008 bylo vydáno 19. 6. 2008, uplynula lhůta, ve které mohla být žalobkyni za předmětné jednání uložena pokuta. Rovněž městský soud shledal, že žalobkyně nebyla ve smyslu § 59 zák. č. 231/2001 Sb. upozorněna na porušení § 31 odst. 3 citovaného zákona. Zdůraznil, že upozornění ze dne 25. 10. 2006 bylo vydáno pro porušení § 31 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb. a byť v odůvodnění je citován i § 31 odst. 3 citovaného zákona, je z celkového znění odůvodnění zřejmé, že žalobkyně byla upozorněna na porušení § 31 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb. a jen k napravení tohoto pochybení jí byla stanovena lhůta. Uvedl, že § 31 odst. 2 zák. č. 231/2001 Sb. je samostatná skutková podstata odlišná od skutkové podstaty podle i § 31 odst. 3 citovaného zákona. Třetím důvodem, pro které městský soud zrušil napadené rozhodnutí byla skutečnost, že stěžovatelka neposoudila dostatečně všechna kritéria podle § 61 odst. 2, 3 zák. č. 231/2001 Sb., když uvedené úvahy jsou pouze obecného charakteru a bylo zcela pominuto kritérium sledovanosti pořadu. Ostatní námitky stěžovatelky odmítl jako nedůvodné.

Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka **kasační stížnost** z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (být stěžovatelka důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neoznačila, z obsahu kasační stížnosti je patrné, že uplatnila rovněž tento důvod). Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti dvěma závěrům městského soudu. Jednak se ohradila proti tomu, že již uplynula jednorozční subjektivní lhůta pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Podle stěžovatelky totiž subjektivní lhůta začíná plynout nikoli doručením podnětu k šetření, ale dnem, kdy se s touto stížností seznámila stěžovatelka, která je kolegiálním orgánem, na svém zasedání, na němž rozhodla o zahájení správního řízení se žalobkyní. Stěžovatelka se tedy dozvěděla o porušení povinnosti na svém 15. zasedání konaném ve dnech 11. - 12. 9. 2007, kdy dospěla k závěru, že odvysíláním reportáže mohlo dojít k porušení zákonné povinnosti. Protože začátek jednorozční lhůty začal plynout 11. 9. 2007 a napadené rozhodnutí bylo podle stěžovatelky vydáno dne 20. 5. 2008, byla lhůta zachována. Stěžovatelka rovněž namítla, že městský soud vytýkající absenci kritéria sledovanosti reportáže nesprávně posoudil § 61 odst. 2 a 3 zák. č. 231/2001 Sb., neboť kritérium sledovanosti reportáže není kritériem, ke kterému má stěžovatelka ze zákona přihlížet. Podle ní městský soud náležitě neuvedl, z jakých důvodů považuje odůvodnění kritérii za paušální a jaká kritéria v napadeném rozhodnutí chybí. Z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil

rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2008, č. j. 8 Ca 314/2008 - 65, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka odvěsila **dne 29. 11. 2006** reportáž Vymýtání mýta v rámci pořadu Na vlastní oči, **dne 12. 12. 2006** obdržela stěžovatelka stížnost pana Ing. P. J. na citovaný pořad, neboť se pořadem cítil osobně dotčen a považoval jej za hrubě neobjektivní a nevyvážený. Dne 3. 8. 2007 vypracovala stěžovatelka analýzu předmětného pořadu, podle které byla odvěsila reportáž v rozporu se zákonem č. 231/2001 Sb. **Dne 11. 9. 2007** na zasedání žalované č. 15/poř. č. 25 rozhodla stěžovatelka o zahájení správního řízení se žalobkyní pro možné porušení § 1 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. tím, že odvěsila výše uvedenou reportáž. Toto oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobkyni doručeno **dne 3. 10. 2007**. Dne 12. 3. 2008 žalobkyně obdržela oznámení o změně právní kvalifikace skutku. Stěžovatelka na svém zasedání rozhodla **dne 20. 5. 2008** o uložení pokuty stěžovatelce za zmíněné jednání. Následně žalovaná vyhotovila napadené rozhodnutí dne 28. 5. 2008, které **vydala až dne 19. 6. 2008** a stěžovatelce **doručila dne 23. 6. 2008**.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud uvádí, že stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo tehdy, když byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka v kasační stížnosti jednak brojila proti závěru městského soudu, že dostatečně neposoudila všechna kritéria podle § 61 odst. 2 a 3 zák. č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud předně považuje za nutné vyložit zmiňované kritérium sledovanosti, které podle názoru městského soudu bylo zcela pominuto a o němž stěžovatelka naproti tomu tvrdí, že není zákonnou podmínkou pro stanovení výše pokuty ve smyslu § 61 odst. 2 a 3 zák. č. 231/2001 Sb. Podle Nejvyššího správního soudu je kritérium sledovanosti zahrnuto v zákonných kritériích rozsahu a dosahu závadného vysílání. Stěžovatelka se tedy mylí, pokud uvádí, že kritérium sledovanosti není zákonným kritériem. Zároveň z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelka se zabývala sledovaností, avšak pouze ve smyslu podílu sledovanosti žalobkyně na mediálním trhu, tj. obecnou, průměrnou sledovaností všech pořadů žalobkyně, nikoli sledovaností (rozsahem a dosahem) závadného vysílání. „Závadným vysíláním“ je přitom nutné v daném kontextu rozumět odvěsila

reportáž Vymýtání myta v rámci pořadu Na vlastní oči. Podle Nejvyššího správního soudu tedy městský soud správně shledal, že toto kritérium nebylo náležitě posouzeno. Ohrazení se stěžovatelky proti závěru městského soudu, že náležitě neodůvodnila výši pokuty, neboť uvedla pouze paušální úvahy, je podle názoru Nejvyššího správního soudu zjevně nedůvodné, neboť stěžovatelka odůvodnila výši pokuty skutečně pouze okolnostmi, které se nijak nevztahovaly ke konkrétnímu pořadu a konkrétnímu závadnému vysílání, jak správně shledal městský soud. V této souvislosti rovněž přílehavě upozornil na výše popsany způsob, kterým byla odůvodněna kritéria rozsahu a dosahu závadného vysílání (tj. sledovanosti pořadu obsahujícího předmětnou reportáž). Jediným konkrétním vodítkem v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak je úvaha, že „stěžovatelka považuje porušení stanovené v § 31 odst. 3 zák. č. 231/2001 Sb. za středně závažné, a proto se rozhodla udělit pokutu blíž k dolní zákonné hranici“. Přitom z celého odůvodnění výše pokuty jednak není zřejmé, z jakých důvodů stěžovatelka dospěla k závěru o střední závažnosti porušení povinností (z předchozí části odůvodnění pouze vyplývá, že došlo k porušení povinností) a jednak je samotné tvrzení nelogické, neboť není nijak zdůvodněno, proč žalobkyni byla uložena pokuta *blíž dolní hranici*, když porušení povinnosti bylo *středně závažné*. Nejvyšší správní soud tak dospěl ke shodnému závěru jako městský soud, že nebyla dostatečně posouzena všechna kritéria podle § 61 odst. 2 a 3 zák. č. 231/2001 Sb.

K druhé kasační námitce stěžovatelky týkající se zániku delikt ní odpovědnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 61 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. *Rada uloží pokutu do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.* Klíčovou otázkou v daném případě je stanovení okamžiku, kdy se stěžovatelka (dále též „Rada“) dozvěděla o porušení povinnosti, neboť od něj běží subjektivní jednoroční prekluzivní lhůta pro uložení pokuty. Zatímco stěžovatelka za tento okamžik považuje den konání zasedání kolegiálního orgánu stěžovatelky, na němž se členové Rady seznámili s podkladovými materiály, tak městský soud k žalobní námitce dospěl k závěru, že rozhodným okamžikem je den, kdy stěžovatelka obdržela stížnost na předmětnou reportáž Vymýtání myta v pořadu Na vlastní oči (Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že žalobkyně v názvu reportáže použila zřejmě novotvar „Vymýtání“, neboť v opačném případě by s ohledem na podobu slovesa „vymítat“ /nesouvisející s mýtinou, ale se slovesem vymetat ve významu vypuzovat, vyhánět/ připadal v úvahu pouze tvar „Vymítání“).

Nejvyšší správní soud připomíná, že termín „dozvědět se o porušení povinnosti“ v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů týkající se vymezení subjektivních prekluzivních lhůt neznamena, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Samotné dokazování, že k porušení povinnosti došlo a kdo je za porušení povinnosti odpovědný, je předmětem řízení o jiném správním deliktu. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo (viz např. rozsudek Vrch ního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/1994 - 17, nebo rozsudek Vrch ního soudu v Praze ze dne 24. 2. 1998, č. j. 7 A 167/94 - 34). K počátku běhu subjektivní lhůty se vyjádřil rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/2005, přístupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž nejprve shledal, že jak termín

„zjistí“, tak termín „dozví“ je nutné přes svou jazykovou odlišnost posuzovat shodně. Dále zdůraznil, že předmětná subjektivní lhůta začíná běžet v okamžiku, kdy správní orgán provede „úvodní posouzení“ vlastního či cizího podnětu k zahájení řízení, tzn. tehdy, kdy si základní skutečnosti v podnětu obsažené ověří a předběžně vyhodnotí. V této souvislosti rovněž odmítl názor, podle kterého by okamžik, kdy se správní orgán o porušení zákazu nebo nesplnění povinnosti dozvěděl, mohl být totožný s okamžikem, kdy je vydáno rozhodnutí, kterým se nesplnění zákazu nebo porušení povinnosti deklaruje. Podotkl, že předmětnou lhůtu zákonodárce do právního předpisu zakotvil jako prostředek ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánů veřejné moci, a proto je tomu potřeba přizpůsobit i interpretaci příslušných ustanovení a vyvarovat se takové, která by smysl lhůty zcela mýjela.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že ačkoliv jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě dán pouhým vědomím správního orgánu, resp. jeho pracovníků o porušení zákona. Pokud by se totiž počátek běhu subjektivní lhůty odvíjel od subjektivních postojů pracovníků příslušného orgánu k těmto zjištěním, tedy jejich myšlenkovému postupu, při kterém dospěli k závěru, že určitá zjištěná skutečnost je porušením právních předpisů, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od neobjektivizovatelných postojů pracovníků, např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu apod. (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). S takovými právně irelevantními skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz zejména § 2 a násl. správního řádu). Shora zmiňované „dozvědění se o porušení povinnosti“ jako počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt proto musí být založeno na objektivní skutečnosti, tj. například dni, kdy příslušný orgán rozhodl o zahájení příslušného řízení, či dni, kdy jiným dostatečným způsobem zachyceným ve správním spise vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, č. j. 9 As 42/2008 - 98, přístupným na www.nssoud.cz).

Shora uvedené závěry tak jednoznačně vyvracejí názor městského soudu vysloveného v této věci, že za okamžik, od kterého počíná běžet subjektivní jednoroční prekluzivní lhůta, tj. kdy se stěžovatelka dozvěděla o porušení povinnosti, lze považovat den, kdy stěžovatelka obdržela stížnost od pana Ing. P. J., na předmětnou reportáž Vymýtání mýta odvysílanou v pořadu Na vlastní oči. Tato skutečnost totiž není spjata s žádným „úvodním posouzením“ spočívajícím v kvalifikovaném předběžném vyhodnocení věci. Počátek běhu lhůty je, jak již bylo výše vyloženo, třeba spojit s objektivní skutečností, kdy správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad, že byl porušen zákon. Takovou objektivní skutečností je zejména rozhodnutí o zahájení správního řízení. V případě kolegiálního (§ 134 správního řádu) orgánu, jakým je stěžovatelka, je tímto okamžikem zasedání členů kolegiálního orgánu, na němž je přijato usnesení o tom, že bude zahájeno řízení o možném spáchání jiného správního deliktu. V daném případě byli členové žalované (Rady) na zasedání č. 15/poř. č. 25 konaném dne 11. 9. 2007 seznámeni s podkladovými materiály, a rozhodli, že zahájí se žalobkyní správní

řízení pro skutek spočívající v odvysílání reportáže Vymýtání mýta v rámci pořadu Na vlastní oči dne 29. 11. 2006, neboť tím mohl být porušen § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Ze shora uvedeného tedy plyne, že počátek běhu jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty k uložení sankce za správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. je nezbytné vázat právě k tomuto dni, tj. **11. 9. 2007**. Protože žalovaná vydala napadené rozhodnutí **dne 19. 6. 2008**, tedy před uplynutím jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty k uložení sankce, která by v této věci skončila dnem 11. 9. 2008, nebylo vydáno napadené rozhodnutí až po uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty pro uložení pokuty, a nedošlo tak k zániku stěžovatelčiny delikt ní odpovědnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 – 71). Městský soud tak nesprávně k žalobní námitce žalobkyně zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky a zavázal ji nesprávným právním názorem, že uplynula lhůta pro uložení pokuty. Nejvyšší správní soud tedy shledal tuto kasační námitku stěžovatelky důvodnou.

Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že za vydání rozhodnutí je nezbytné ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) s. ř. považovat předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 s. ř. (tj. v dané věci 24. 9. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí předáno k doručení, nikoli 13. 6. 2008, kdy bylo napadené rozhodnutí vyhotoveno, příp. 3. 6. 2008, kdy kolegiální orgán přijal usnesení, že stěžovatelka spáchala jiný správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb.). V tomto případě nezvykle dlouhá doba od okamžiku rozhodnutí, resp. vyhotovení napadeného rozhodnutí (dne 13. 6. 2008), do doby jeho vydání sice plně nekonvenuje smyslu a účelu § 71 odst. 1 s. ř., nicméně nemá však vliv na plynutí předmětné prekluzivní lhůty.

Nejvyšší správní soud podotýká, že důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu nebyl závěr o absenci upozornění ve smyslu § 59 zák. č. 231/2001 Sb. na porušení § 31 odst. 3 citovaného zákona, protože nebyl napaden kasační stížností. Nejvyšší správní soud se proto tímto důvodem nemohl zabývat či se k němu jakkoli vyjádřit.

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), neboť dosud nezanikla delikt ní odpovědnosti žalobkyně v důsledku uplynutí jednoleté prekluzivní subjektivní lhůty, a stěžovatelka tak není povinna zastavit z tohoto důvodu se žalobkyní řízení o spáchání jiného správního deliktu. V dalším řízení bude na městském soudu, aby kromě následování právního názoru zdejšího soudu vyjádřeného ve odůvodnění tohoto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), znovu přezkoumal žalobní námitky žalobkyně a zabýval se všemi tam uplatněnými žalobními body (zejména námitkou nedostatečného popisu skutku uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, přičemž bude vycházet ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, a následnou ustálenou judikaturu tohoto soudu vyjádřenou v rozsudku ze dne 12. 8. 2009, č. j. 4 As 9/2009 - 68 či již zmíněného rozsudku stejného soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 As 15/2009 – 71).

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu